

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 1. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 4. oktober 2013
Tidspunkt: Kl. 10
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Mette Reissmann, Camilla Hersom (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Jakob Ellemann-Jensen (V), Karsten Lauritzen (V), Mette Bock (LA) og Per Stig Møller (KF).

Desuden deltog: Justitsminister Morten Bødskov og transportminister Pia Olsen Dyhr.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3260 (retlige og indre anliggender) den 7.-8. oktober 2013

Formanden nævnte over for justitsministeren, at udvalget – muligvis lidt sent - havde bedt om at få diskussionsoplægget om EU's indsats mod de såkaldte foreign fighters tilsendt. Kunne ministeren oplyse, hvornår det ville blive oversendt til udvalget i fortrolig form?

Justitsministeren var orienteret om, at forespørgslen var kommet samme morgen. Han ville sørge for, at det blev oversendt.

Han oplyste, at rådsmødet den 7.-8. oktober om retlige og indre anliggender var det første formelle rådsmøde under litauisk formandskab. Udvalget havde modtaget et samløst om sagerne, hvoraf nogle var omfattet af det danske retsforbehold. Ministeren ville i sin forelæggelse koncentrere sig om nogle udvalgte sager på dagsordenen i form af punkterne 1,3,4 og 7, og under siden sidst ville han orientere udvalget om tre sager. Alle dagsordenspunkterne blev forelagt til orientering.

1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (generel forordning om databeskyttelse)

– *Orienterende debat*

KOM (2012) 0011

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (sammenfatning side 3)

KOM (2012) 0011 – bilag 8 (henvendelse af 29/4-13 fra KL)

KOM (2012) 0011 – bilag 7 (henvendelse af 14/3-13 fra Forbrugerrådet og DI)

KOM (2012) 0011 – bilag 6 (henvendelse af 14/3-13 fra Dansk Arbejdsgiverforening)

KOM (2012) 0011 – bilag 5 (henvendelse af 21/11-12 fra KL vedr. KL generelle holdning til forordningen)

KOM (2012) 0011 – bilag 1 (henvendelse fra FEDMA (Den Europæiske forening for direkte og interaktiv markedsføring) vedr. Kommissionsforslaget)

KOM (2012) 0011 – svar på spørgsmål 1

KOM (2012) 0011 – svar på spørgsmål 2

EU-note (11) – E 28 (note af 19/3-12 om nye regler for databeskyttelse i EU)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 443 (side 1297, senest behandlet i EEU 31/5-13)

EUU alm. del (12) – bilag 274 (side 837, behandlet i EEU 22/2-13)

EUU alm. del (12) – bilag 133 (side 444, behandlet i EEU 30/11-12)

Justitsministeren: Jeg vil begynde med dagsordenens punkt 1, der vedrører forordningsforslaget om databeskyttelse, som igen skal drøftes i ministerkredsen. Der er endnu engang lagt op til en interessant drøftelse.

Som jeg tidligere har været inde på her i udvalget, havde det irske formandskab databeskyttelsespakken som en hovedprioritet under deres formandskab i foråret. Ud over forordningsforslaget består pakken som bekendt af et direktivforslag om politiets og domstolenes behandling af persondata. Ved udgangen af det irske formandskab havde der været hele 25 mødedage om forordningsforslaget. Møderne viste, at der fortsat var uenighed om en lang række vigtige elementer i forslaget.

Det litauiske formandskab har også valgt at have databeskyttelsespakken – og især forordningsforslaget – som hovedprioritet. Indtil videre er der afsat hele 17 mødedage til den samlede pakke. De fleste mødedage forventes forbeholdt forordningsforslaget.

Det litauiske formandskab har indtil videre fokuseret forhandlingerne på kapitel 6 og 7 om tilsynsmyndighederne. Det er derfor vores forventning, at formandskabet vil forelægge det såkaldte one stop shop-princip for ministerkredsen til drøftelse. One stop shop-princippet tilsigter en forenkling af sagsgangene for virksomheder, der behandler oplysninger i flere lande.

I Kommissionens forslag er der således lagt op til, at tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor en virksomhed har sit hovedsæde, skal være enekompetent i samtlige sager om denne virksomheds behandlinger. Den pågældende tilsynsmyndigheds afgørelser skal i henhold til forslaget kunne håndhæves i alle EU-medlemsstaterne.

På baggrund af kritik fra medlemslandene er der efterfølgende i forhandlingerne foreslået en række alternative modeller med samme formål. Dette er en meget vigtig del af forordningsforslaget. Vi er fra dansk side kritiske over for Kommissionens forslag og de øvrige forslag, fordi de rejser en række principielle og fundamentale spørgsmål, som ikke er endeligt afklarede. Det vil vi give udtryk for på rådsmødet. Vi vil i den forbindelse give udtryk for, at der – med udgangspunkt i de modeller, der er på bordet på nuværende tidspunkt – bør arbejdes videre med en model, hvor de nationale tilsynsmyndigheder konsulterer hinanden inden de træffer afgørelser, såfremt borgere eller virksomheder i flere medlemsstater vil blive berørt.

Mere generelt kan det igen konstateres, at forhandlingerne om dette forslag ikke er lette. Der er til tider visse fremskridt at spore, men forhandlingerne har også vist, at der fortsat er en lang række spørgsmål, som udestår, og som ikke i tilstrækkelig grad er blevet besvaret. One stop shop-princippet er utvivlsomt et af de væsentlige udeståender i de videre drøftelser.

Det er helt afgørende, at vi afklarer disse væsentlige spørgsmål inden en eventuel vedtagelse. Det er et forslag med et meget vidt anvendelsesområde og med vidtrækkende konsekvenser, og derfor er det selvfølgelig vigtigt, at vi vægter kvalitet frem for en hurtig afklaring. Som jeg flere gange tidligere har givet udtryk for, vil den helt overordnede linje i Danmarks stillingtagen til forordningsforslaget fortsat være, at der skal være den fornødne fleksibilitet i den offentlige sektor, og at national lovregulering på særlige områder skal kunne opretholdes.

Karsten Lauritzen henviste til hørings svarene, der tilslutter sig den højere grad af beskyttelse, som databeskyttelsesforordningen vil medføre, men hvori man - i tråd med regeringens holdning – finder kritik af implementeringen af den. I Storbritannien har man lavet en økonomisk vurdering af, hvad det vil betyde, hvis forordningen om databeskyttelse gennemføres. Overvejer regeringen en tilsvarende beregning for Danmark? Karsten Lauritzen ønskede desuden at kende sammenhængen mellem forordningen og regeringens nye højtprofilerede digitaliseringsstrategi. Kunne ministeren knytte en kommentar til, om databeskyttelsesforordningen i dens nuværende form vil udhule det effektiviseringspotentiale, som regeringens udmærkede digitaliseringsstrategi lægger op til?

Justitsministeren bekræftede, at Storbritannien havde foretaget en beregning af omkostningerne for det britiske samfund ved forordningen om databeskyttelse, og tilføjede, at Danmark havde støttet, at beregningen indgik i de videre drøftelser – det vil sige, at man fra dansk side i drøftelserne også vil være opmærksom på, hvad forordningen vil komme til at koste. Hvad angår sammenhængen mellem databeskyttelsesforordningen og regeringens digitaliseringsstrategi, var ministeren opmærksom på de administrative byrder, som de kan påføre den offentlige sektor og for det private erhvervsliv. Overordnet set handler det om at finde en balance, så der ikke bliver spændt ben for det fremtidige arbejde med digitalisering som et centralt emne, at være opmærksom på omkostningerne ved nye tiltag og at sørge for at bevare en funktionsdygtig offentlig sektor og et konkurrencedygtigt privat erhvervsliv.

Karsten Lauritzen gentog sit spørgsmål om, om man fra dansk side overvejer at lave en beregning lig den britiske. For Karsten Lauritzen at se vil det være givtigt at forfølge den aktive tilgang, som regeringen og Venstre deler i sagen, og ikke blot støtte det, de andre lande gør. Derfor ville han gerne vide, hvad regeringen har planlagt for at understøtte den i øvrigt udmærkede linje, der er lagt. Han udbad sig ligeledes regeringens holdning til størrelsen på de administrative bøder, der skal kunne udstedes i forbindelse med databeskyttelsesdirektivet. Nogle har påpeget, at en manglende proportionalitet kan være et problem. Karsten Lauritzen mente i øvrigt at have hørt ministeren bekræfte, at der kan være en konflikt mellem implementeringen af databeskyttelsesforordningen og regeringens digitaliseringsstrategi. I den forbindelse ville han gerne vide, om der er et formaliseret samarbejde mellem Justitsministeriet og Finansministeriet i sagen. Den digitale strategi hører nemlig ind under Finansministeriet, hvorimod justitsministeren repræsenterer Danmark på rådsmøderne, hvor databeskyttelsesforordningen diskuteres.

Justitsministeren gjorde det klart, at der ikke er lavet en dansk beregning. Fra dansk side koncentrerer indsatsen om kompleksiteten i paragrafferne. Der har som sagt været afholdt en række arbejdsgruppemøder i arbejdet med det omfattende forslag.

Ministeren gentog, at det var vigtigt at holde fast i den overordnede tilgang og finde frem til en fleksibilitet, der anerkender databeskyttelse som afgørende, og samtidig bevare en moderne offentlig sektor og et funktionsdygtigt erhvervsliv. Ministeren bekræftede, at bøder indgår som et tema i diskussionen om databeskyttelse, og bemærkede over for Karsten Lauritzen, at regeringen er opmærksom på, at arbejdet med databeskyttelse ikke skal spænde ben for digitaliseringsstrategiens potentiale.

2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om strafferetlig beskyttelse af euroen og andre valutaer mod forfalskning og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0042

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (samlenotat side 51)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 274 (EUU møde 22/2-13, punktet blev ikke omtalt)

Justitsministeren nævnte ikke dette punkt i sin forelæggelse.

3. Forslag til Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed

– *Præsentation/orienterende debat*

KOM (2013) 0534

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (samlenotat side 63)

KOM (2013) 0532 – bilag 1 (henvendelse fra kommissær Viviane

Reding til Folketingets formand)

Justitsministeren: Dagsordenens punkt 3 omhandler et forslag til forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed. Forslaget er omfattet af retsforbeholdet. Forslaget indgår i en lovgivningspakke, der også omfatter et forslag om reform af Eurojust, som jeg vil vende tilbage til senere.

Forslaget indebærer, at der skal oprettes et nyt EU-organ, Den Europæiske Anklagemyndighed. I henhold til forslaget skal Den Europæiske Anklagemyndighed have til opgave at bekæmpe strafbare handlinger, der skader EU's finansielle interesser. Med andre ord skal den stå for efterforskning og retsforfølgelse i sager om bl.a. svig med EU-midler.

Den Europæiske Anklagemyndighed skal ifølge forslaget være opbygget således, at der skal udnævnes en europæisk anklager, der skal bistås af fire stedfortrædere. Den Europæiske Anklagemyndighed skal herudover bestå af en række europæiske delegerede anklagere. Der skal være mindst en europæisk delegeret anklager i hver medlemsstat. Det er de europæiske delegerede anklagere, der som udgangspunkt står for efterforskning og retsforfølgning. Det sker under ledelse af den europæiske anklager og under dennes tilsyn. Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal efter anmodning bistå og aktivt støtte den iværksatte efterforskning og retsforfølgelse.

Hvis forslaget ikke var omfattet af retsforbeholdet, ville det f.eks. betyde, at Den Europæiske Anklagemyndighed - og dermed ikke den danske - skulle stå for danske straffesager om svig med EU-midler. Det ville også være Den Europæiske Anklagemyndighed, der kunne pålægge danske myndigheder at foretage efterforskningskridt eller anmode danske domstole om at give tilladelse til ransagninger, uanset om den danske anklagemyndighed var enig heri. Men forslaget er som nævnt omfattet af retsforbeholdet, og det betyder som bekendt, at Danmark ikke deltager i vedtagelsen af forordningsforslaget, og at vi heller ikke vil være bundet af forordningen.

Forslaget om en europæisk anklagemyndighed har været længe undervejs. Kommissionen præsenterede således i 2002 en grønbog med overvejelser om at oprette en fælles europæisk anklagemyndighed, og der har været gjort mange overvejelser om dette spørgsmål. Fra dansk side har man gennem årene været skeptisk over for ideen om at etablere en fælles europæisk anklagemyndighed.

Det er vi også stadig fra regeringens side. Det skyldes, at oprettelsen af en europæisk anklagemyndighed bryder med den helt grundlæggende ordening i Danmark, hvor det er det danske politi og den danske anklagemyndighed, der gennemfører efterforskning, beslutter, om der skal rejses tiltale, og i givet fald fører straffesager.

Dermed ikke sagt, at vi fra regeringens side ikke støtter et effektivt samarbejde om bekæmpelse af grov international kriminalitet. For det gør vi naturligvis. Og det gælder selvfølgelig også i forhold til bekæmpelsen af strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser. Vi mener i regeringen blot, at vi bør holde fast i den nuværende ordening med national efterforskning og retsforfølgning og et europæisk samarbejde gennem bl.a. Europol og Eurojust.

Jakob Ellemann-Jensen forstod, at man fra dansk side ikke tilslutter sig en europæisk anklagemyndighed, fordi den eksisterende danske fungerer effektivt, men hvad mener de andre EU-lande om behovet for en fælles anklagemyndighed?

Nikolaj Villumsen delte regeringens kritik af forslaget. Han glædede sig derfor over det danske retsforbehold, der gør, at Danmark ikke er tvunget med i etableringen af en fælles anklagemyndighed.

Justitsministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at det giver mening med det eksisterende europæiske samarbejde i forhold til svig, men at regeringen som udgangspunkt er skeptisk over for det aktuelle forslag. Idet forslaget var nyt, var det endnu for tidligt at sige noget om de andre landes holdning til sagen.

Jakob Ellemann-Jensen fulgte op med supplerende spørgsmål: Gør regeringen kun nærhedsprincippet gældende for Danmark i denne sag? Er regeringens skepsis med andre ord forbundet med en tillid til det danske retsvæsen og den danske anklagemyndig-

hed, eller mener regeringen generelt, at medlemsstaterne selv skal stå for det, som er forslagets indhold?

Justitsministeren afviste, at den danske holdning skulle have noget med nærhedsprincippet at gøre, fordi traktaten netop tillader lignende tiltag. Afsættet for regeringen er, at den vurderer, at det er bedst med en dansk anklagemyndighed og et dansk politi.

4. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust)

– *Præsentation/orienterende debat*

KOM (2013) 0535

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (samløst side 85)

KOM (2013) 0532 – bilag 1 (henvendelse fra kommissær Viviane Reding til Folketingets formand)

Justitsministeren: Punkt 4 på dagsordenen vedrører forslaget til et nyt retsgrundlag for Eurojust. Der er tale om et forordningsforslag. Her er der tale om en EU-institution, som har eksisteret siden 2002, men som nu får et nyt retsgrundlag.

Eurojusts kerneopgave er at bistå de nationale myndigheder med at sikre et effektivt samarbejde og en tæt koordination på tværs af landegrænser i forhold til efterforskning og retsforfølgning af alvorlig kriminalitet. Det drejer sig f.eks. om organiseret grænseoverskridende menneskehandel, narkotikahandel, terrorisme m.v. Man kan groft sagt sige, at Eurojust er de nationale retsforfølgende myndigheders svar på det samarbejde, som de nationale politimyndigheder har via Europol. Eurojusts kerneopgaver vil efter forslaget i det store hele være de samme i fremtiden, som de er i dag.

Hovedformålet med forslaget er at foretage en omorganisering af Eurojust. Det skal sikre, at Eurojusts øverste ledelse, der er et kollegium med nationalt udpegede medlemmer, kan fokusere på deres operationelle opgaver, dvs. bistand til bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet.

Forslaget lægger derfor bl.a. op til, at der skal oprettes en bestyrelse i Eurojust, som skal varetage en række af de administrative opgaver, der i dag varetages af kollegiet. Det drejer sig f.eks. om forberedelse af kollegiets beslutninger vedrørende Eurojusts arbejdsprogram, årsberetninger og budgetter. Herudover skal bestyrelsen f.eks. også være ansvarlig for at sikre, at der på en passende måde følges op på henstillinger i revisions- og evalueringsrapporter. Forslaget er omfattet af retsforbeholdet. Det betyder som bekendt, at Danmark ikke deltager i vedtagelsen af forordningsforslaget, og at vi heller ikke vil være bundet af forordningen.

Et andet spørgsmål er, hvordan Danmark står i forhold til den rådsafgørelse, der i dag regulerer Eurojust. Efter Lissabontraktaten har der været nogle drøftelser om, hvad det betyder for Danmark, når en retsakt, som vi deltager i, bliver ophævet og erstattet af en ny retsakt, som vi ikke deltager i – som det er tilfældet med den rådsafgørelse, der i dag gælder for Eurojust.

Der er tale om et temmelig kompliceret juridisk-teknisk spørgsmål, der har været drøftet flere gange mellem Danmark, de andre medlemsstater og andre aktører, herunder Rådets Juridiske Tjeneste.

I forhold til Eurojust-forslaget er spørgsmålet, om den rådsafgørelse om Eurojust, der gælder i dag, vil fortsætte med at gælde for Danmark, selv om Eurojust for de andre lande vil blive reguleret af den nye forordning, og om Danmark på det grundlag vil bevare et engagement i Eurojust. Når man ser på det konkrete forordningsforslag, må man imidlertid sige, at Kommissionen har lagt op til betydelige ændringer i Eurojust-samarbejdet, både organisatorisk og i forhold til kontrollen med Eurojusts arbejde.

Uanset hvilket synspunkt man måtte indtage i den omtalte juridisk-tekniske diskussion, forekommer det, som følge af de ændringer, der er lagt op til, under alle omstændigheder ikke muligt, at Danmark kan fortsætte som en del af samarbejdet i Eurojust på grundlag af den nugældende rådsafgørelse. Danmark står derfor til at måtte forlade Eurojust, når og hvis den nye forordning træder i kraft. Perspektiverne i denne sag er med andre ord de samme som i sagen om Europol, som jeg vender tilbage til under punktet siden sidst.

Der hersker ingen tvivl om, at Danmark har gavn af at være en del af Eurojust-samarbejdet. Regeringen vil derfor arbejde hen imod, at der findes en løsning, så Danmark også fremover kan være med i Eurojust. Det er endnu for tidligt at sige, hvad den rigtige løsning vil være. I den forbindelse er det vigtigt at huske, at vi først lige er ved at tage hul på forhandlingerne om Kommissionens forslag, og det er min forventning, at der vil gå noget tid, før forslaget er klar til vedtagelse. Der er derfor tid til at finde den rigtige løsning.

Der er flere muligheder. I Danmark kan vi vælge at omdanne retsforbeholdet til en tilvalgsordning. Det vil kræve en folkeafstemning om forbeholdet. Det er som bekendt regeringens opfattelse, at retsforbeholdet er skadeligt for Danmarks interesser. Derfor ønsker vi at erstatte det med en tilvalgsordning, som det også fremgår af regeringsgrundlaget. Med en tilvalgsordning vil Danmark selv kunne vælge, hvornår vi vil være med i ny EU-lovgivning, og vi vil derfor kunne vælge at deltage i et nyt retsgrundlag for Eurojust. Danmark kan også søge om at blive tilknyttet det nye Eurojust ved en parallelaftale. Jeg skal dog med det samme sige, at parallelaftaler ikke i almindelighed kan løse de udfordringer, som retsforbeholdet stiller Danmark over for.

Vi kan nemlig ikke gøre krav på parallelaftaler. Faktisk er vi i flere tilfælde blevet afvist, når vi har søgt. Desuden er parallelaftaler take it or leave it for Danmark, fordi vi ikke har stemmeret og dermed ingen reel indflydelse i forhandlingerne. Selve indgåelsen af en

parallelaftale er typisk også en meget ressourcekrævende og langstrakt proces. Så vi kan ikke bare få en parallelaftale, som man ellers nogen gange får fornemmelsen af i debatten. Men det er altså mulighed for, at vi kan søge om en.

Eurojust-forslaget er kun lige fremlagt, og det er som sagt for tidligt at sige, hvad den rigtige løsning på længere sigt vil være for Danmark. Der vil formentlig også gå noget tid, før forslaget er klar til vedtagelse. Kommissionen vil præsentere forslaget på det kommende rådsmøde, og præsentationen vil blive efterfulgt af en generel, orienterende debat om forslaget blandt ministrene.

Jeg vil i den forbindelse gøre de andre medlemsstater opmærksomme på, at jeg som dansk justitsminister vil arbejde hen imod, at der findes en løsning, så Danmark også fremover kan være med i Eurojust.

Jakob Ellemann-Jensen mente, at situationen, hvor Danmark går ind for Eurojust, men ikke må deltage i samarbejdet, var en kedelig konsekvens af retsforbeholdet. Han bemærkede, at Venstres holdning er, at undtagelsen fra det retslige samarbejde bør afskaffes. Han var desuden ked af ministerens udtalelse om, at det endnu er vanskeligt at sige, hvad der er den bedste løsning for Danmark, for ministeren var vel ikke i tvivl om, at det vil være at deltage fuldt og helt i begge samarbejder? Hvad var mulighederne for en dansk parallelaftale i forhold til Eurojust?

Mette Bock spurgte i forlængelse af ministerens omtale af den rettidige omhu, om man fra dansk side er i gang med at afdække mulighederne for parallelaftaler i forhold til Eurojust og Europol. Statsminister havde i sin åbningstale lanceret, at en folkeafstemning om patentdomstolen vil finde sted i forbindelse med europaparlamentsvalget i foråret 2014. Agter den siddende regering at overholde regeringsgrundlaget og sørge for en folkeafstemning om flere af forbeholdene?

Per Stig Møller gav ministeren ret i, at parallelaftaler er svære at indgå. Det kan muligvis lade sig gøre på Europol-området, fordi det er fordelagtigt, at så mange som muligt deltager i samarbejdet. Generelt er det dog svært, mente Per Stig Møller, fordi holdningen fra europæisk side er, at man fra dansk side skal finde ud af, om man vil være med i samarbejdet eller ej. Derfor var han enig med Mette Bock i, at løsningen er, at retsforbeholdet bringes til folkeafstemning i henhold til den tilvalgsordning, der blev gjort mulig med Lisabontraktaten. Mente ministeren ikke, at tiden var inde til, at regeringen i henhold til regeringsgrundlaget fastsætter en proces for, hvordan man kommer af med både rets- og forsvarsforbeholdet, og til at tage en beslutning om at lave en folkeafstemning – ultimativt den 25. maj 2014?

Justitsministeren var enig med Jakob Ellemann-Jensen i, at situation i forhold til både Eurojust og Europol er alvorlig, og gentog, at Eurojust er anklagemyndighedernes pendant til, hvad Europol er for politiet. Man er fra dansk side meget opmærksom på, at der er tale om et effektivt samarbejde om aktiviteter på tværs af grænserne, og at det vil være meget skidt ikke at kunne deltage.

1. Europaudvalgsmøde 4/10-2013

Til Mette Bock sagde ministeren, at han gentagne gange havde gjort sine europæiske kolleger opmærksomme på, at Danmark ønsker at være en del af Europol- og Eurojust-samarbejdet. I den forbindelse tager man på embedsmandsniveau kontakt til Kommissionen for at afklare de mere tekniske aspekter, der er i spil, hvis Danmark skal anmode om en parallelaftale. Ministeren understregede, at det ikke var ensbetydende med, at det er den løsning, man fra dansk side vælger at gå videre med.

Ministeren bekræftede over for Mette Bock og Per Stig Møller, at det er korrekt, at en forbeholdsafstemning er skrevet ind i regeringsgrundlaget, men at regeringen for indværende ikke har taget stilling til den del af grundlaget.

5. Midlertidigt sæde for CEPOL (Det Europæiske Politiakademi)

– *Politisk enighed*

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (samlenotat side 100)

Ministeren nævnte ikke dette punkt i sin forelæggelse.

6. Kommissionens delrapport om fri bevægelighed for personer

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (samlenotat side 103)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 443 (side 1313, senest behandlet i EEU 31/5-13)

Ministeren nævnte ikke dette punkt i sin forelæggelse, men modtog spørgsmål fra udvalget.

Jakob Ellemann-Jensen kom ind på, at emnet velfærdsturisme var blevet meget debatteret i Folketingssalen dagen før. Udgangspunktet for Kommissionens delrapport er firelandebrevet, hvori Storbritannien, Holland, Tyskland og Østrig har gjort opmærksom på problemerne på området. Han tilføjede, at de oplysninger, som Kommissionen har udbedt sig, tilsyneladende er svære at fremskaffe, idet han selv uden held havde prøvet at få fat i dem via regeringen siden juni måned. Kunne ministeren sige noget om regeringens syn på, om den frie bevægelighed giver nogle udfordringer, og forklare, hvilken form for dokumentation Kommissionen har bedt om?

Nikolaj Villumsen håbede, at ministeren havde forståelse for det principielle i sagen. Der er klart, at der ikke skal være misbrug af ydelser, men Danmark har det problem, at EU-Domstolen gentagne gange underkender de danske regler for velfærdsordninger. I

sidste ende kan det komme til at lægge pres på det skattefinansierede velfærdsprincip, som EU desværre ikke har den store respekt for

Per Stig Møller understregede, at rettidig omhu betyder, at udfordringerne bliver taget op nu. Som han så det, skød regeringen sagen til hjørne ved blot at sige, at det skal undersøges, om udbetaling af ydelser til andre EU-borgere i Danmark udgør et økonomisk problem eller ej. Hans holdning var, at det i høj grad også er en principiel sag: Skal man bruge andre landes sociale systemer uden at bidrage til skattesystemerne? De europæiske samfund er indrettet med forskellige strukturer for skat og overførselsindkomster, og derfor var det ikke bare et spørgsmål om kroner og ører. På sigt er der risiko for, at man ødelægger forskelligheden i de europæiske systemer, og en ensretning af sociale og skattemæssige systemer har aldrig været meningen. På den baggrund opfordrede han regeringen til et samarbejde med landene bag firelandebrevet.

Justitsministeren oplyste Jakob Ellemann-Jensen om, at Kommissionen bl.a. har en række oplysninger, der sammenligner egne statsborgere med andre EU-borgere bosat i Danmark i forhold til modtagelse af sociale ydelser og svig og misbrug af den fri bevægelighed. Regeringen havde ikke nået at besvare henvendelsen inden tidsfristen udløb, fordi der var tale om indsamling af en stor mængde svært tilgængelige oplysninger. Ministeren informerede om, at når der udgår svar fra regeringens side til Kommissionen, er der ikke noget til hinder for, at udvalget kan få en kopi. Over for Jakob Ellemann-Jensen og Per Stig Møller understregede ministeren, at det er regeringens holdning, at uretmæssig adgang til velfærdsydelser igennem misbrug og svig er en uacceptabel belastning af de sociale systemer, der kan underminere forudsætningerne for det aktuelle system. Omvendt er holdningen, at den fri bevægelighed er en af grundpillerne i det europæiske samarbejde.

Ministeren sagde, at han var tilfreds med, at der blev lavet en kortlægning af problemets karakter og omfang, idet det er vigtigt at kende, hvis man vil have den fri bevægelighed og dæmme op for misbrug og svig. Andre partier har andre synspunkter om problemets omfang – og det gjaldt ikke mindst de partier, der siden Danmarks indtræden i Det Europæiske Fællesskab har vægtet den fri bevægelighed meget højt – men inden der tages fat i den diskussion, mente han det var vigtigt at finde frem til problemets karakter.

Mette Bock undrede sig over ministerens pragmatiske holdning: Lad os nu se, om der er et problem. Liberal Alliances tilgang er af principiel karakter og handler om kompetencefordelingen mellem medlemsstaterne og EU i spørgsmålet om fastsættelse, regulering og tildeling af velfærdsydelser. Velfærdsydelser skal være et nationalt anliggende, og sagens kerne er ikke, om der er få eller mange, der modtager ydelser. Det er ikke det samme som at være imod den fri bevægelighed, for de to elementer kan godt skilles ad. Tværtimod er det en legitim holdning, at den politiske indretning af det indre marked bør laves om via politisk arbejde, hvis den ikke adresserer de aktuelle udfordringer. Det er derfor, politikere eksisterer. Var det ministerens holdning, at hvis det kun er et mindre antal borgere fra andre EU-lande, der modtager velfærdsydelser i Dan-

mark, kan man blot holde sig til status quo? Eller kunne ministeren se, at der var tale om en principiel problemstilling?

Per Stig Møller mente, at en belæring fra ministeren om det indre marked var unødvendig, og mindede ministeren om, at Socialdemokratiet var imod det indre marked ved folkeafstemningen i 1986. Pointen er, at ingen havde forestillet sig et indre socialt marked, da The Single European Act blev undertegnet i 1986. Sidstnævnte er noget, der har udviklet sig med tiden og med en domstolspraksis, der fortolker det indre marked og traktaterne. Per Stig Møller var derfor enig med Mette Bock i, at det i sidste instans er et politisk spørgsmål. Hvis den politiske hensigt med det indre marked har ændret sig, er det et spørgsmål, der skal tages op af Kommissionen og drøftes i Ministerrådet. Og EU-Domstolen skal rette ind derefter. Det var ikke tiltænkt, at det indre marked skal fungere som et socialt tagselv-bord. Der tales om fædrelandenes Europa og ikke om et ensartet Europa, og derfor skal landene have lov til at indrette sig forskelligt.

Per Stig Møller var derfor ikke tilfreds med ministerens svar om, at det kun handler om på embedsmandsniveau at se på, om det er misbrug eller svig. Han mente snarere, at problemet lå i, om det var intentionen, at andre EU-borgere skulle kunne tage til Danmark, arbejde nogle dage og modtage børnepenge til børn, der aldrig har set Danmark. Han opfordrede sluttelig på det kraftigste ministeren til, at Danmark samarbejder med de fire lande, hvoriblandt der er nogle vigtige spillere.

Jakob Ellemann-Jensen var enig med Per Stig Møller i, at det er vigtigt at skelne mellem økonomi på den ene side og rimelighed på den anden. Han delte opfattelsen af vigtigheden af den frie bevægelighed, og det glædede ham usigeligt, at regeringen er nået frem til at undersøge problemets omfang. Det havde han længe bedt om. Men en ting er at undersøge økonomien i det, men hvad med hensigten? Er det hensigten med det indre marked, at borgere skal komme til et andet EU-land for frit at arbejde og bosætte sig? Ja. Eller er det hensigten, at borgere kan slå sig ned i et andet land, fordi de offentlige kasser i landet er generøse? Nej. Derfor handler det om inden for EU-rettens rammer at indrette sig på en måde, så folk ikke bliver lokket til Danmark af de forkerte årsager, men at man får den dygtige, kvalificerede arbejdskraft, som det danske samfund er afhængigt af.

Nikolaj Villumsen var uenig i Per Stig Møllers udsagn om, at der i diskussionen omkring det indre markeds tilblivelse ikke var nogen, der havde øje for, at EU ville kunne komme til at påvirke de nationale social- og arbejdsmarkedspolitikker. Det var blandt andet derfor, Socialdemokraterne var imod dengang, hvilket nu viste sig at være fornuftigt. Der er et pres på de danske velfærdsordninger, og Nikolaj Villumsen mente, at den danske regering har et ansvar for at sikre, at social- og arbejdsmarkeds- og velfærdspolitikken besluttet i Folketinget og ikke ved EU-domstolen. Han understregede, at indsatsen ikke skal ødelægge velfærdsordninger eller skabe et A- og et B-hold, så en person fra Polen, der bosætter sig i Danmark og betaler skat her, får ringere forhold, end en der er født i Danmark. Han ville gerne vide, om regeringen havde planlagt nogle initiativer i forhold til det indre marked. Planlagde regeringen f.eks. et velfærdsforbehold?

Camilla Hersom bad ministeren redegøre for – også over for seerne – det fundamentale i, at den frie bevægelighed er forbundet med princippet om, at det land, man arbejder og opholder sig i, også er det land, hvor man er sikret socialt. I debatten kan man godt få indtryk af, at det er muligt at rejse rundt efter de mest lukrative sociale ordninger, men hun mente, det var vigtigt at understrege, at det ikke er tilfældet, da man kun har adgang til sociale ordninger, hvis man også bidrager til det pågældende samfund.

Formanden sagde med henvisning til medlemmers opmærksomhed på tv-transmissionen, at udvalget bruger tiden på diskussioner om europapolitiske emner forud for rådsmøder.

Justitsministeren gjorde opmærksom på, at han gerne deltog i de store og vigtige diskussioner, men at han først og fremmest var kommet for at redegøre for emner på rådsmødedagsordenen. Der kan tales meget om, hvad der skete i 1986, men det hører et andet perspektiv til, og i håndteringen af Kommissionens henvendelse er det vigtigt for regeringen at få klarhed over grundlaget for den videre diskussion. Med henvisning til Per Stig Møllers udtalelser sagde ministeren, at han var velkommen til at kalde det indre marked et tagselv-bord, men at ministeren dog selv ville afholde sig fra at tage del i den diskussion. Ministeren indrømmede gerne, at der er visse perspektiver i debatten, men at regeringens holdning er, at det indre marked og den frie bevægelighed er goder, der som grundprincip er forbundet med visse rettigheder, som fremført af Camilla Hersom. Hvis Per Stig Møller tænkte tilbage på diskussionen omkring afstemningen i 1986, ville han sikkert erindre, at det sociale aspekt blev vendt dengang. Det betyder ikke, at regeringen ikke skal være opmærksom på udfordringerne ved det indre marked, men, fremhævede ministeren, den skal foregå på et nogenlunde oplyst grundlag. Over for Jakob Ellemann-Jensen gentog ministeren, at udvalget kunne få det danske bidrag til Kommissionens rapport, når det foreligger.

Ministeren svarede afkræftende på Nikolaj Villumsens spørgsmål om, hvorvidt regeringen har planer om at ændre det indre marked og indføre et velfærdsforbehold. Regeringen vil sætte ind imod svig og misbrug af velfærdsydelse, så det indre marked og den frie bevægelighed fortsat kan udbygges.

Per Stig Møller sagde henvendt til formanden, at der er to sider af en sag, og da emnet stod på dagsordenen, måtte det være muligt at diskutere det inden for den – navnlig taget i betragtning, at det ikke tidligere har været forelagt Europaudvalget. Ministeren måtte da også være enig i, at udvalgets medlemmer skal fremføre deres holdning til emnet nu for ikke på et senere tidspunkt at få at vide, at det kunne de have sagt tidligere i forbindelse med forelæggelse.

Det stod i regeringens samlenotat, at diskussionen om den frie bevægelighed blev indledt efter et fællesbrev fra indenrigs- og justitsministrene fra Storbritannien, Tyskland, Holland og Østrig om EU-borgeres misbrug af retten til fri bevægelighed og andre landes velfærdssystem. Derfor undrede Per Stig Møller sig over, at ministeren udelukkende kom ind på misbrug og ikke på velfærdssystemer. I samme notat stod der nemlig også, at regeringen er enig i, at det er relevant at drøfte, i hvilket omfang retten til fri bevægelighed misbruges. Han var indforstået med, at man naturligvis skal forholde sig til det faktuelle i sagen og undgå misbrug, ligesom han var helt enig i det indre marked og den frie bevægeligheds berettigelse. Tyskerne er også optaget af det indre marked, og de mener altså, at det skal undersøges, om de nationale velfærdssystemer kan holde til presset. Han syntes, at regeringen tog fejl ved kun at se det som et misbrugsspørgsmål, og hans melding til ministeren om at sørge for at få undersøgt, hvor meget Danmark kan samarbejde med tyskerne, var derfor klar.

Formanden gjorde det klart, at hendes tidligere kommentar ikke var baseret på valget af emner, men at den var foranlediget af medlemmers henvisning til tv-optagelsen af mødet. Hun så det som sin pligt som formand at slå fast, når udvalgsmedlemmer efterlyser, at der af hensyn til seerne skal gives forklaringer og uddybende kommentarer, at møderne omhandler udvalgets arbejde og ikke fungerer som almindelig folkeoplysning. Så det var forkert opfattet af Per Stig Møller.

Formanden tilsluttede sig i øvrigt Per Stig Møllers betragtninger om, at det ikke kun handler om misbrug af ydelser, men også om rettigheder. Ministeren havde sagt, at det indre marked giver visse rettigheder, men hvilke rettigheder mener regeringen der følger med? Hun orienterede ministeren om, at udvalget i samarbejde med andre nationale parlamenter har taget initiativ til en høring om emnet for at få en diskussion på europæisk plan. Kunne ministeren sige noget om, hvornår det ville være muligt at få regeringens meningstilkendegivelser – både i forhold til misbrug og til rettigheder.

Justitsministeren svarede Per Stig Møller og formanden, at den aktuelle diskussion er på et foreløbigt stadium, og at den afsluttende rapport skal drøftes på rådsmødet i december. Ministeren gentog regeringens holdning og håbede, at der var en vis anerkendelse af, at Danmark drager stor nytte af det indre marked og af den frie bevægelighed. Han rundede af med at sige, at det er vigtigt, at holde debatten på sporet og at kende problemets indhold.

7. Situationen i Syrien

– Statusorientering

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (sammenotat side 107)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 443 (side 1312, senest behandlet i

EUU 31/5-13)

Justitsministeren: Der er ingen tvivl om, at situationen i Syrien er særdeles alvorlig med store konsekvenser for mange syrere. Antallet af flygtninge i Syriens nabolande er ifølge UNHCR over 2 millioner, og tallet er stigende. De nabolande, som indtil videre har modtaget flest syriske flygtninge, er Libanon, Jordan, Tyrkiet, Irak og Egypten. Hertil kommer, at der er mere end 4,25 millioner internt fordrevne i Syrien. Situationen i Syrien har selvfølgelig også konsekvenser for asylsituationen i EU.

EU-medlemsstaterne modtog i 2012 over 22.000 asylansøgninger fra syrere. Antallet af asylansøgninger fra syrere er steget yderligere i første halvår af 2013 i forhold til samme periode sidste år. Blandt EU-medlemsstaterne er Danmark den fjerdestørste modtager af syriske asylansøgere set i forhold til befolkningstallet. Kun Sverige, Cypern og Malta har modtaget flere syriske asylansøgere set i forhold til befolkningstallet.

Danmark er også en væsentlig bidragsyder til den humanitære indsats, der ydes i Syrien. Den danske humanitære bistand har indtil nu udgjort 436 mio. kr., der bl.a. er givet via UNHCR, og en række danske ngo'er har også modtaget penge til deres arbejde. Der er tale om et område, som regeringen også fremadrettet vil prioritere.

På RIA-rådsmødet i oktober 2012 støttede Danmark etableringen af et 3-årigt regionalt beskyttelses- og udviklingsprogram i Syriens nærområde. Flygtningestrømmen mod Syriens nabolande udgør en stor belastning for disse lande, og et regionalt beskyttelses- og udviklingsprogram vil støtte landene i at håndtere den meget store udfordring. Samtidig vil et regionalt beskyttelses- og udviklingsprogram kunne bidrage til at modvirke de såkaldte sekundære flygtningestrømme mod EU. Danmark har tilbudt at påtage sig den overordnede ledelse af programmet og at bidrage til finansieringen af programmet. Der er desuden opnået konkrete tilsagn om økonomisk støtte til programmet fra Holland og Storbritannien, og jeg håber naturligvis, at flere medlemsstater vil beslutte sig for at bidrage.

Det er min forventning, at programmet kan påbegyndes i slutningen af 2013 i et samarbejde med internationale organisationer.

Nikolaj Villumsen henlede ministerens opmærksomhed på de mange bådflygtninge, der kommer til Europa. I Italien holdt man samme dag 1 minuts stilhed for de formentlig mere end 100 bådflygtninge, der i en ulykke var druknet i Middelhavet – 1700 i alt i løbet af 2013. Det er en problemstilling, der berører alle, fordi flygtningepolitikken bliver styret gennem Frontex og dermed gennem EU. Fandt ministeren det tilfredsstillende, at syriske flygtninge, der er på flugt fra Assad og ekstreme islamister, risikerer at drukne i Middelhavet? Og kan Danmark yde en større indsats for at sikre, at de syrere, der har særlige behov for f.eks. sygehusbehandling, kan komme til Danmark som kvoteflygtninge?

Justitsministeren anerkendte, at den aktuelle situation har vidtrækkende konsekvenser internt i Syrien og for Syriens nærområder – det ses også på det voksende asylantal i Europa. Ministeren understregede, at der gøres meget fra dansk side. F.eks. har Danmark sat sig i spidsen for nærområdeindsatsen, og hans håb var, at flere ville tilslutte sig indsatsen. På spørgsmålet om, hvorvidt regeringen har planer om at reservere en kvote til flygtninge fra Syrien, svarede ministeren nej. Ud fra en solidaritetsbetragtning tager Danmark sin del af ansvaret, idet Danmark – ud over den store indsats i nærområderne – som sagt er den fjerdestørste modtager af syriske asylansøgere i Europa set i forhold til befolkningstallet.

Nikolaj Villumsen fandt det positivt, at Danmark yder en indsats i nærområderne omkring Syrien, men hans spørgsmål til ministeren gik på, om Danmark ikke bør modtage en større kvote af syrere, der har særlige behov og ikke kan blive hjulpet i f.eks. det jordanske sundhedssystem. Vil regeringen overveje at henvende sig til FN for at afklare, om det er behov for, at Danmark tager imod disse syrere?

Justitsministeren gav udtryk for, at der fra regeringens side ikke er planer om at lave en særlig ordning med kvoteflygtninge fra Syrien. Ud fra en solidaritetsbetragtning bidrager Danmark i høj grad til at afhjælpe situationen - også når man ser på, hvor mange syrere, der allerede nu kommer til Danmark.

Nikolaj Villumsen undrede sig over, hvem ministeren var solidarisk med. Han mente selv, det var på sin plads at være solidarisk med de syrere, der er på flugt og kan ende med at drukne i Middelhavet eller få tæsk i Grækenland.

8. Første årlige forum om omfordeling af flygtninge i EU

– *Orientering fra Kommissionen*

Rådsmøde 3260 – bilag 1 (samlenotat side 111)

Ministeren nævnte ikke dette spørgsmål i sin forelæggelse, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Nikolaj Villumsen henviste til, at justitsministeren tidligere havde sagt, at man kan forvente, at flygtninge i Grækenland får en ordentlig behandling. Nikolaj Villumsen havde tirsdag siddet til en høring i Europarådet i Strasbourg, hvor en person fra Menneskerettighedskommissionen fortalte, at flygtninge, der henvender sig til det græske politi, bliver truet til ikke at anmelde overfald fra Gyldent Morgengrysgadegrupper. Vurderede ministeren stadig, at flygtninge får en ordentlig behandling i Grækenland, eller er der behov for en revurdering og en øget assistance til de græske myndigheder?

Justitsministeren erindrede fra et af sine første møder som justitsminister, at der havde været en diskussion mellem Grækenland, Europa-Kommissionen og Rådet om problemerne ved det græske asylsystem. Ministeren havde også flere gange redegjort i udvalget for, at der bliver taget mange initiativer, bl.a. det store projekt med 80-90 initiativer og 6-7 forskellige søjler, der blev sat i værk for at støtte og stabilisere det græske asylsystem. Tiltagene bliver løbende evalueret, medlemslandene og Frontex følger situationen, og grækerne afrapporterer løbende – også på det kommende rådsmøde.

Nikolaj Villumsen understregede, at det græske politi har set igennem fingre med voldsbander og henvendelser om vold fra højreekstremistiske grupper. Mente ministeren ikke, at det var værd at overveje, om det er en holdbar løsning, at det er netop de græske og italienske svage økonomier, der skal tage den største del af slæbet med at modtage flygtninge, der kommer til Europa?

Justitsministeren svarede, at de andre medlemslande hjælper grækerne og italienerne med de udfordringer, der er med deres asylsystemer. Han tilføjede, at kernen i det europæiske samarbejde på asylområdet er Dublinsystemet, der skal være velfungerende.

9. Eventuelt

Ministeren nævnte ikke dette punkt i sin forelæggelse.

10. Siden sidst

Under siden sidst nævnte ministeren følgende emner: Europol, PRISM og Dogansagen

Europol

Udvalgets spørgsmål vedrørende forholdet og Danmarks mulighed for fortsat del-tagelse i både Europol og Eurojust blev stillet under punkt 4 om Eurojust, hvor ministerens svar også kan findes.

Justitsministeren: Sagen om det nye Europol-forslag, som vi har diskuteret i udvalget tidligere, er så væsentlig, at jeg synes, det er rigtigst at give udvalget en statusorientering, selv om sagen ikke er på dagsordenen for rådsmødet. For en god ordens skyld vil jeg starte med at genopfriske, hvad sagen handler om, så dem, der ikke var med sidst, og seerne, kan følge med i, hvad baggrunden er for denne orientering.

Her i foråret fremlagde Kommissionen et forslag til en forordning for den europæiske politienhed, Europol. Som følge af det danske retsforbehold står Danmark til at måtte forlade Europol, når og hvis forordningen træder i kraft. Danmark har meget stor gavn af at være med i Europol-samarbejdet. Når vi skal bekæmpe den grænseoverskridende kriminalitet, er det helt afgørende med et tæt, internationalt samarbejde. Og der har Europol vist sig som et endog meget vigtigt samarbejdsforum for europæisk politi, herunder selvfølgelig også dansk politi. Faktisk er det Rigspolitiets opfattelse, at et fortsat dansk medlemskab af Europol er af helt afgørende betydning for dansk politis mulighed for at varetage sine opgaver. Det er derfor både min og regeringens klare holdning, at der må og skal findes en løsning, så Danmark også fremover kan være med i Europol.

Kort fortalt kan det – som jeg også nævnte i forbindelse med Eurojust-forslaget – ske på to måder. For det første kan vi gøre det, at vi omdanner retsforbeholdet til en tilvalgsordning. Det vil kræve en folkeafstemning. For det andet kan vi blive tilknyttet det nye Europol i en parallelaftale. Det er forbundet med en række ulemper. Vi har nemlig ikke krav på at få en parallelaftale, så det vil kræve accept fra både Kommissionen og fra de andre medlemslande. Typisk tager det rigtig lang tid at indgå en parallelaftale.

Det er også her på Europol-området stadig for tidligt at sige, hvad den rigtige løsning vil være for Danmark. Men vi gør alt, hvad vi kan, for at sende det tydelige signal, at Danmark selvfølgelig ønsker at være med i Europol-samarbejdet – også fremover. Det understregede jeg over for mine ministerkolleger fra de andre lande, da vi mødtes på det seneste RIA-rådsmøde i juni. Siden vi sidst talte om sagen her i udvalget, har vi fra dansk side meddelt det samme budskab i den arbejdsgruppe, hvor forhandlingerne om forslaget startede her i sommer.

Samtidig vil der i den kommende tid på embedsmandsniveau blive taget kontakt til Kommissionen for at tale om de mere tekniske aspekter, i tilfælde af at Danmark på et senere tidspunkt måtte anmode om en parallelaftale. Det er ikke udtryk for, at der er taget stilling for eller imod den ene eller den anden løsning. Det er alene et udtryk for, at regeringen ønsker at udvise, hvad man kan kalde rettidig omhu, så Danmark ikke står uforberedt, den dag forordningen måtte blive vedtaget.

Når det gælder selve forhandlingerne om forslaget, har der indtil videre været afholdt tre møder i den relevante arbejdsgruppe, i alt 4 mødedage. Her har man haft en første gennemgang af cirka en fjerdedel af artiklerne i forslaget, som er ganske omfattende. Blandt medlemsstaterne har der indtil videre været særlig interesse for de foreslåede regler om medlemsstaternes pligt til at levere oplysninger til Europol og for de procedurer for indgåelse af samarbejdsaftaler mellem Europol og tredjelande, der ligger i forslaget.

Der har desuden været meget stor modstand mod den del af forslaget, der går ud på at lægge Det Europæiske Politiakademi, Cepol, ind under Europol. Det husker I måske fra en tidligere orientering. Kommissionen har fastholdt, at sammenlægningen er en god idé, så i forhandlingerne går man indtil videre uden om alle de bestemmelser, der handler om uddannelse.

Under litauisk formandskab er der planlagt 6 mødedage mere i arbejdsgruppen. Og Europol-forslaget forventes også at være på dagsordenen for rådsmødet for retlige og indre anliggender i december i år til status og orienterende debat.

PRISM

Justitsministeren: Siden jeg sidst var her i udvalget, er EU og USA – som følge af den såkaldte PRISM-sag – blevet enige om at nedsætte en ad hoc-ekspertgruppe. Ekspertgruppen skal se på spørgsmålet om persondatabeskyttelse i relation til EU-borgere, som måtte være påvirket af USA's overvågningsprogrammer. Ekspertgruppen består fra europæisk side af repræsentanter fra Kommissionen, EU's Fælles Udenrigstjeneste og eksperter fra en række EU-medlemslande.

Ekspertgruppen har indtil videre afholdt to møder – det seneste den 19.-20. september i USA. Arbejdet i gruppen er altså stadig i gang. Når arbejdet i ekspertgruppen er færdigt, er det forventningen, at gruppen vil afgive en rapport om dens resultater.

Formanden takkede ministeren for at bringe sager til uddybning under siden sidst. Hun gik ud fra, at udvalget ville blive orienteret på ny, når ekspertgruppen er kommet videre i dens arbejde.

Karsten Lauritzen ville gerne vide, om ministeren kendte tidshorisonten for ekspertgruppens afrapportering. Hvornår vil udvalget høre nyt i sagen?

Justitsministeren svarede formanden og Karsten Lauritzen, at der ikke er en kendt tids-horisont for arbejdet, men at regeringen vil sørge for at afrapportere snarest muligt.

Nikolaj Villumsen mente, det var fint at tage en diskussion med amerikanerne om overvågningprogrammer, men hvad var ministerens holdning til indholdet af Edward Snowdens whistleblowing? Finder ministeren det acceptabelt, at den amerikanske efterretningstjeneste overvåger, når europæere taler i telefon eller bruger de sociale medier.

Justitsministeren fandt, at Nikolaj Villumsens spørgsmål lå en kende uden for dagsordenen. Regeringen følger processen og vil vende tilbage med afrapportering, når der foreligger nyt.

Nikolaj Villumsen bad ministeren bekræfte, at diskussionen med amerikanerne er blevet lanceret på baggrund af afsløringerne om aflytning. I den sammenhæng kunne Danmark vælge at erklære, at den amerikanske efterretningstjeneste agerer uacceptabelt i denne sag.

Justitsministeren bekræftede, at aflytningssagen har været medvirkende til at sætte gang i ekspertgruppens arbejde, og han mente, det var den rigtige måde at arbejde på, at der fra europæisk side bliver stillet spørgsmål til amerikanerne.

Formanden opfordrede medlemmerne til at følge op med skriftlige spørgsmål. Hun havde bl.a. selv udbedt sig en afklaring af kommissoriet bag arbejdsgruppen.

Dogansagen

Justitsministeren: Endelig vil jeg i dag orientere udvalget om en sag ved EU-Domstolen, der har relevans for dansk praksis på udlændingeområdet. Det drejer sig om Dogan-sagen. Udvalget er også skriftligt orienteret om sagen. Sagen handler om den såkaldte stand still-klausul i tillægsprotokollen til associeringsaftalen med Tyrkiet.

Klausulen indebærer, at Tyrkiet og EU-medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden den 1. januar 1970 må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Danmark har afgivet skriftligt indlæg i sagen, og det er sendt til udvalget.

Spørgsmålet i Dogansagen er, om stand still-klausulen finder anvendelse i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring i en situation, hvor en person søger om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en tyrkisk statsborger, der er økonomisk aktiv i værtsmedlemsstaten.

1. Europaudvalgsmøde 4/10-2013

Konkret drejer sagen sig om en tyrkisk statsborger, der er meddelt afslag på visum med henblik på familiesammenføring med sin bofælle, der er bosiddende i Tyskland, fordi hun ikke har godtgjort at have de fornødne tyske sprogkundskaber.

Danmark har i sit indlæg gjort gældende, at tillægsprotokollen ikke tillægger økonomisk aktive tyrkiske statsborgere en ret til at blive familiesammenført med deres familiemedlemmer. Meddelelse af familiesammenføring afhænger derfor alene af den nationale udlændingelovgivning i de enkelte medlemsstater.

Som følge heraf hindrer stand still-klausulen ikke, at medlemsstaterne vedtager nye begrænsninger af herboende tyrkiske statsborgeres adgang til at blive familiesammenført med deres familiemedlemmer. Sagen verserer fortsat ved EU-Domstolen, og der er ikke på nuværende tidspunkt oplysninger om en dato for en eventuel mundtlig forhandling.

Punkt 2. Rådsmøde nr. 3261 (transport, telekommunikation og energi) den 10. oktober 2013

Transportministeren gennemgik dagsordenen for rådsmødet for EU's transportministre den 10. oktober 2013. Ud over de fire sager, som er på rådsmødets dagsorden, forelagde hun også tre sager til tidligt forhandlingsoplæg.

1. Forslag til ændring af forordning (EF) 261/2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og forordning nr. 2027/97 om luftfartsselskabernes erstatningsansvar ved luftbefordring af passagerer og deres bagage

– *Orienterende debat*

KOM (2013) 0130

Rådsmøde 3261 – bilag 3 (sammenfatning side 2)

KOM (2013) 0130 – bilag 3 (henvendelse af 6/6-13 fra

Rejsearrangører i Danmark)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 472 (side 1345 FO, forhandlingsoplæg forelagt 7/6-13)

Transportministeren: Forslaget er sat på Rådets dagsorden til orienterende debat. Forslaget blev forelagt til tidligt forhandlingsoplæg i juni 2013 og forelægges derfor alene til orientering.

Forhandlingerne forventes intensiveret op til næste rådsmøde i december. Det litauiske formandskab har som målsætning at opnå generel indstilling på forslaget på december-rådsmødet. Forslaget skal sikre en effektiv og konsekvent håndhævelse af passagerernes rettigheder og sikre behandlingen af individuelle krav og klager, når der opstår tvister mellem flyselskaber og passagerer. Samtidig er det formålet at sikre, at luftfartsselskaberne opererer under harmoniserede vilkår, mens der tages hensyn til den økonomisk pressede situation, som selskaberne befinder sig i. Det er desuden formålet at forbedre de håndhævelsespolitikker, der udføres på nationalt plan. Målet er større klarhed over, hvornår man som passager har ret til kompensation ved en aflysning eller en forsinkelse. Jeg mener, det er vigtigt at give de nationale håndhævelsesorganer – i Danmark er det Trafikstyrelsen – de nødvendige redskaber til at håndhæve passagerernes rettigheder. Derfor skal de kunne træffe afgørelser i klagesager.

Jakob Ellemann-Jensen glædede sig over ensretning på et område, hvor mange har brug for at kende deres rettigheder. Han spurgte, om regeringen var bekendt med Parlamentets ændringsforslag om hurtigere kompensation og bedre kommunikation i forbindelse med håndbagagehåndtering, og om den har en holdning til dem.

Transportministeren gav Jakob Ellemann-Jensen ret i, at forslaget gør det nemmere at være flypassagerer. Regeringen ønsker, at Trafikstyrelsen skal træffe bindende afgørelser uden om Domstolen, så det bliver nemmere for passagerer at få kompensation, og det ligger også i Europa-Parlamentets ændringsforslag. Regeringen har dog ikke taget samlet stilling til ændringsforslagene. Man er også på vej i retning af at pålægge lufthavnene, at væsker skal kunne screenes, uden at de kommer op af håndbagagen.

FO 2. Forslag til ændring af Rådets forordning (EF) 219/2007 om oprettelse af et fællesforetagende til udvikling af en ny generation af det europæiske lufttrafikstyringssystem (SESAR) for så vidt angår en forlængelse af fællesforetagendet indtil 2024

– Rådsafgørelse

KOM (2013) 0503

Rådsmøde 3261 – bilag 3 (sammenfatning side 31)

Transportministeren: SESAR er den teknologiske del af det fælles europæiske luftrum, som hedder Single European Sky. Det er et teknisk system, som blev oprettet for at samle kræfterne i EU og udvikle et nyt europæisk lufttrafikstyringssystem. SESAR skal skabe grundlag for en effektiv, sikker og miljøvenlig udvikling inden for lufttrafikstyringen. SESAR Joint Undertaking blev oprettet i 2007 som et gennemførelsesinstrument for SESAR-projekterne og skulle ophøre med at eksistere i 2016. Det er dog ifølge Kommissionen nødvendigt, at projektet fortsætter udviklingen inden for lufttrafikstyring efter 2016 for at opnå de opstillede præstationsmål. Formålet med forslaget er derfor at forlænge løbetiden for SESAR Joint Undertaking til 2024, så fællesforetagendet får tid til at færdiggøre dets arbejde. Det foreslås, at der afsættes et beløb på op til 600 mio. euro på EU's budget fra 2014 til 2020, hvilket ligger på niveau med hvad, der tidligere er blevet tilført projektet. Det årlige danske bidrag til EU udgør ca. 2 pct. af EU-budgettet. Det svarer til et dansk bidrag på ca. 90 mio. kr. i perioden. Det konkrete beløb, der afsættes til projektet, bliver dog først endeligt besluttet i forbindelse med de årlige budgetforhandlinger.

Jeg mener, at man fortsat bør støtte en begrænset forlængelse af mandatet til SESAR Joint Undertaking, så man får mulighed for at færdiggøre arbejdet. Dette arbejde vil medføre en højtudviklet lufttrafikinfrastruktur i EU og dermed en mere effektiv, sikker og miljøvenlig udvikling inden for lufttransporten. Jeg mener dog ikke, at Kommissionen har fremført nok argumenter for, hvorfor projektet skal forlænges helt frem til 2024. Derfor mener jeg, at man fra dansk side bør arbejde for at løbetiden ikke bliver længere end til udgangen af 2020, og at der ikke afsættes flere midler til projektet end de 600 mio. euro, som Kommissionen har foreslået.

FO Det er derfor mit forhandlingsoplæg, at man fra dansk side støtter Kommissionens forslag om en forlængelse af fællesforetagendet, og at man arbejder for at fællesforetagendets løbetid ikke bliver længere end til udgangen af den finansielle ramme i 2020.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om den ineffektivitet og den lidt protektionistiske tilgang – navnlig fra den sydlige del af fællesskabet – som nogle høringssvar peger på, kan være en årsag til, at projektet forlænges mere, end hvad regeringen og han selv fandt fornuftigt.

1. Europaudvalgs møde 4/10-2013

Nikolaj Villumsen delte regeringens skepsis over at lade programmet fortsætte frem til 2024, da det kan føre til pengespild. Han spurgte, om regeringen ville lægge afgørende vægt på sit forslag om en tidligere frist.

Transportministeren svarede, at det desværre ikke er alle medlemslande, der har været effektive i gennemførelsen af Single European Sky. At kunne flyve mere direkte sparer brændstof til gavn for klimaet og gør flyveturene kortere til gavn for passagererne. Danmark og Sverige har som nogle af de få koordineret systemer og oprettet en fælles organisation. Hun bekræftede Nikolaj Villumsen i, at det går dårligt med SESAR.

Nikolaj Villumsen spurgte, om det var rigtigt forstået, at regeringen ikke vil stå særlig fast på, at SESAR-programmet ikke skal køre helt frem til 2024. Enhedslisten kunne i så fald ikke støtte mandatet.

Transportministeren svarede, at hun ville kæmpe for, at fristen skal være 2020. Det mente hun også at andre lande begynder at være enige i. Regeringen lægger vægt på det.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod forhandlingsoplægget, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

FO 3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om jernbanesikkerhed (omarbejdning) (Sikkerhedsdirektivet)

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0031

Rådsmøde 3261 – bilag 3 (samlenotat side 38)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 883, senest behandlet i EUU

1/3-13)

Transportministeren: Den samlede jernbanepakke blev forelagt Europaudvalget til orientering i marts 2013, og sikkerhedsdirektivet forelægges i dag til forhandlingsoplæg. Overordnet set skal forslaget sikre, at jernbanesikkerheden i EU udvikles og forbedres, og at adgangen til markedet for jernbanetransportydelse forbedres. Sikkerhedsdirektivet er rammen for en harmonisering af de nationale sikkerhedsregler og for den nationale sikkerhedsmyndigheds rolle og opgaver. Det er i udgangspunktet en god idé, men vi skal dog passe på, at vi ikke skaber et for bureaukratisk system. For at drive jernbanevirksomhed i EU skal virksomheden have et sikkerhedscertifikat. Formålet med forslaget er bl.a. at danne et fælles EU-sikkerhedscertifikat, som vil betyde, at virksomhederne kan anvende samme certifikat til kørsel i alle EU-lande. Forhandlingerne har bevæget sig i en retning, vi fra dansk side kan være tilfredse med. Der er på nuværende tidspunkt en række større udeståender, men det forventes, at der kan vedtages en generel indstilling på rådsmødet den 10. oktober 2013.

FO Det er mit forhandlingsoplæg, at man fra dansk side støtter et fælles EU-sikkerhedscertifikat. Man vil fra dansk side lægge vægt på, at sikkerhedsmyndighedens rolle og ansvarsfordelingen i forhold til Det Europæiske Jernbaneagentur beskrives væsentlig mere udførligt, og på at sikre, at nye opgaver på EU-niveauet kan løftes effektivt. Derudover vil man fra dansk side lægge vægt på, at jernbanevirksomheder, der ikke foretager grænseoverskridende trafik, ikke bliver pålagt at skulle rekvirere EU-sikkerhedscertifikater fra jernbaneagenturet.

Jakob Ellemann-Jensen fandt det vigtigt at se forslaget i sammenhæng med jernbaneagenturets rolle, så man får en klar rolle- og ansvarsfordeling mellem ERA og de nationale myndigheder og dermed undgår administrativt bøvl. Han spurgte derudover om, hvad der ligger bag den nærhedsudtalelse, som nogle lande har afgivet på området.

Nikolaj Villumsen sagde, at Enhedslisten ikke kunne støtte forhandlingsoplægget, fordi partiet frygter, at forslaget vil gøre mere skade end gavn.

Transportministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at der nu lægges op til gennemførelsesretsakter i stedet for delegerede retsakter. Det skyldes nogle udgiftselementer, som vil pålægge statskasserne stor udgifter. Det kæmpede medlemslandene imod, og derfor har man ændret det.

1. Europaudvalgsmøde 4/10-2013

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod forhandlingsoplægget, idet dog Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

4. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EU) nr. 912/2010 om oprettelse af Det Europæiske GNSS-agentur

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0040

Rådsmøde 3261 – bilag 3 (samlenotat side 44)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 472 (side 1351 FO, forhandlingsoplæg forelagt 7/6-13)

Transportministeren: Forslaget er sat på Rådets dagsorden til generel indstilling. Forslaget blev forelagt til tidligt forhandlingsoplæg i juni 2013 og forelægges derfor til orientering. GNSS står for Global Navigation Satellite System. Det europæiske GNSS-agentur har ansvar for konstruktionen og gennemførelsen af EU's globale satellitnavigationssystemer, Egnos og Galileo. Samtidig står agenturet for sikkerhedsgodkendelsen af disse systemer. Fra 1. januar 2014 vil agenturet få overdraget flere arbejdsopgaver, især i forbindelse med driften af de to europæiske navigationssystemer. Forslaget skal derfor sikre, at agenturets sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter fortsat er uafhængige af de øvrige aktiviteter, især når agenturet får overdraget ansvaret for driften af de to systemer.

FO 5. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer

– Tidlig forelæggelse

KOM (2013) 0018

Rådsmøde 3261 – bilag 3 (samlønotat side 49)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 886, senest behandlet i EUU 1/3-13 – ingen omtale)

Transportministeren: Forslaget er allerede blevet forelagt udvalget til orientering den 1. marts 2013. Sagen forventes først behandlet på rådsmødet i december. Forhandlingerne i arbejdsgruppen er dog et godt stykke undervejs, og derfor skal Europaudvalget inddrages nu. Formålet med forslaget er at fjerne barrierer for køretøjer og skibe, der bruger andre brændstoffer end benzin og diesel. Kommissionen har derfor i sit forslag opstillet landespecifikke, bindende mål for, hvor mange ladepunkter til elbiler og hvor mange tankningsmuligheder for alternative brændstoffer der skal være i de enkelte EU-medlemslande i 2020. Kommissionen foreslår også, at der skal etableres fælles standarder for infrastrukturen i alle medlemslande. På den måde vil elborejere kunne bruge deres bil i hele EU. Herudover stilles der i forslaget krav om at etablere politiske rammer for udviklingen af markedet for opladning af elbiler og tankning af naturgas og brint. For el vil forslaget betyde, at der i Danmark inden udgangen af 2020 skal være etableret 54.000 ladepunkter – hvoraf 10 pct. skal være offentligt tilgængelige.

Der har været nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe, som har studeret de økonomiske konsekvenser af forslaget. Arbejdsgruppen er nået frem til, at Kommissionens forslag vil kunne kræve en samlet statslig investering på ca. 1,2 mia. kr. i perioden 2014-2020. Tallet er dog behæftet med betydelig usikkerhed.

Jeg er optaget af at arbejde for en omkostningseffektiv grøn omstilling af transportsektoren og hilser derfor forslaget velkommen. Regeringen er positiv over for forslagens hensigter og er enig med Kommissionen i, at det bør være muligt for elborejere at oplade deres bil i hele EU. Der er dog efter regeringens opfattelse elementer i forslaget, der er uhensigtsmæssige. Kravet til antallet af ladepunkter til elbiler for Danmark er meget højt i forslaget og er baseret på en særdeles optimistisk prognose for antallet af elbiler i Danmark. Prognosen er udarbejdet af en brancheorganisation i 2010, men er af Kommissionen blevet misforstået som en national målsætning. Bindende krav om antallet af ladestandere bygget på denne prognose vil derfor desværre medføre stor risiko for, at der vil blive etableret en infrastruktur, der kun i ringe omfang vil blive benyttet, og som vil koste mange penge. Samtidig er det ikke usandsynligt, at det private incitament til at investere i ladestandere vil falde betydeligt, hvis staten pålægges at udrulle en meget omfattende infrastruktur. Når det gælder kravet om de nationale politiske rammer, er det afgørende for regeringen, at medlemslandene selv har ansvar for deres skatte- og afgiftspolitik.

FO På den baggrund er mit forhandlingsoplæg, at man stiller sig positiv over for forslaget om at etablere bedre infrastruktur til alternative drivmidler i EU og lægger afgørende vægt på, at der indføres fælles standarder for infrastruktur til alternative drivmidler. Det er forudsætningen for en sammenhængende infrastruktur på tværs af grænserne og for stordriftsfordele for producenter og leverandører. Vi kan fra dansk side støtte, at der etableres en basal infrastruktureddækning for opladning af elbiler, CNG-tankanlæg og brinttankstationer. Man lægger fra dansk side vægt på, at der ikke fastsættes krav, ud over krav til minimumsinfrastruktur, som kan medføre statsfinansielle udgifter. Der lægges vægt på, at der ikke fastsættes krav til LNG-tankanlæg, herunder til minimumsinfrastruktur, da det kan vise sig unødigt omkostningsdrivende. Man kan fra dansk side ikke støtte, at der fastsættes krav til indholdet i de nationale politikammer, herunder medlemsstaternes skatte- og afgiftspolitik, øremærkning m.v.

Jakob Ellemann-Jensen var enig med ministeren i, at det ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet at diktere, hvor mange ladestationer der skal være i kongeriget. Ambitøse aktører på området har desværre knækket halsen på ladestationer, og risikoen for fejlinvesteringer er stor. Det burde overlades til det udmærkede marked at finde ud af, hvor mange stationer der skal sættes op hvornår. Den basale infrastruktur er væsentlig at få på plads, det gælder også MLG-havnene. Men han var enig med Kommissionens formand, José Manuel Barroso, der i sin årlige tale om unionens tilstand havde sagt, at EU bør blive mere fokuseret i sine indsatsområder, og han mente i den forbindelse, at et forslag som dette med fordel kunne vælges fra.

Per Stig Møller støttede regeringens kritiske og spørgende linje og mente, det var klogt af regeringen at få Rådets Juridiske Tjeneste til at vurdere, om EU skal bestemme, hvor mange ladestationer der skal etableres. Her var han også enig med Barroso. Som regeringen siger, skal man sørge for, at private aktører har en interesse i at komme på banen, hvad de jo ikke har, hvis staten er forpligtet til at lægge hele nettet.

Mette Bock så forslaget som et eksempel på et ofte forekommende dilemma – relationen mellem kompetenceafgivelse og forenkling, afbureaukratisering og koordinering, der, hvor det er fornuftigt. Liberal Alliance støttede ikke forhandlingsoplægget, selv om partiet deler regeringens skepsis, da partiet mener, at de enkelte lande selv må vælge deres energistrategier. Dertil kommer, at det kan komme til at koste den danske stat 1,2 mia. kr.

Nikolaj Villumsen meddelte, at Enhedslisten støttede forhandlingsoplægget, fordi det er afgørende for omstillingen fra fossile brændstoffer, der både vil styrke klimaet og forsyningssikkerheden, at få transportområdet med. Modsat regeringen ønskede Enhedslisten dog ikke et alt for lavt minimumskrav til antallet af ladestationer. Han mente, at det var et spørgsmål om hønen eller ægget, hvorvidt elbilerne eller ladestationer kommer først. Uden tilstrækkeligt med ladestationer vil elbilerne ikke være særlig attraktive. Han opfordrede derfor regeringen til ikke at være alt for skeptisk her.

Transportministeren svarede, at det er nødvendigt at gøre noget for at håndtere klimaudfordringen, men at EU's krav om 54.000 ladestandere er baseret på en urealistisk vurdering af, hvor mange elbiler der vil være i Danmark i 2020. I dag er der 1.500, og EU forventer, at der er 200.000 i 2020. Regeringen mener også, at etableringen af ladestationer bør være markedsdrevet, men går dog ind for et minimumsniveau, så der er en basal infrastruktur. Ministeren syntes, at Barossos pointe om, at EU ikke skal blande sig i alting, var god, også på transportområdet. Hvad grænseoverskridende infrastruktur angår, giver EU-koordination mening, men ikke nødvendigvis hvad organiseringsformer angår. Ministeren svarede Mette Bock, at hvis Liberal Alliance delte regeringens skepsis, kunne partiet vel støtte mandatet. Hun var enig med Nikolaj Villumsen i, at det er nødvendigt at diskutere alternative brændstoffer, hvis man skal gøre noget ved klimaudfordringerne. Regeringen har lavet et road map for indsatsen på området.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod forhandlingsoplægget, idet kun Dansk Folkeparti og Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

FO 6. Forslag til forordning om opstilling af rammer for adgang til markedet for havnetjenester og finansiel gennemsigtighed for havne

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2013) 0296

Rådsmøde 3261 – bilag 3 (sammenotat side 86)

Transportministeren: Næste sag er den såkaldte havnepakke, der først forventes på dagsordenen til rådsmødet i december. Forslaget forelægges derfor Europaudvalget til et tidligt forhandlingsoplæg. Møderne i arbejdsgruppen starter i oktober, hvor Kommissionen præsenterer sit forslag. Det er forventningen, at der i december kan præsenteres en fremskridtsrapport.

Formålet med forslaget er at skabe bedre vækst- og investeringsvilkår for havnene og dermed skabe bedre rammer for økonomisk vækst. Dette skal sikres ved fælles europæiske regler, der skal modernisere og forbedre de konkurrencemæssige og administrative forhold på markedet for havnetjeneste og gennem større gennemsigtighed i havnenes organisation, drift og økonomi. Forslagets opbygning og formål om åben og fair konkurrence er i god tråd med de hensyn, der blev varetaget i forbindelse med den seneste ændring af havneloven i 2012. Dog vil det formentlig kræve en ændring af den danske havnelov at bringe den i overensstemmelse med forordningen på visse punkter. Revisionen af den danske havnelov i 2012 fastsatte blandt andet en række konkrete betingelser, der skal medvirke til en høj grad af åbenhed på markedet for havnetjenester. Det er derfor som udgangspunkt positivt, at der må forventes at blive fastsat lignende regler i alle EU-medlemsstater.

Da disse havnetjenester i dansk sammenhæng allerede eksisterer, ventes forslaget ikke at få væsentlige økonomiske konsekvenser i en isoleret dansk kontekst. Jeg er enig i, at det er fornuftigt at skabe bedre betingelser for vækst i havnesektoren, så længe det ikke medfører nye administrative byrder for erhvervslivet. Forslaget omfatter også lodsning, som reguleres af Erhvervs- og Vækstministeriet. Transportministeriet vil i det videre arbejde med forslaget arbejde tæt sammen med Erhvervs- og Vækstministeriet om den danske holdning til lodsning, for at Danmarks mulighed for at fastsætte lodspligt i den nationale lovgivning ikke forringes.

FO På den baggrund er mit forhandlingsoplæg at man fra dansk side generelt støtter Kommissionens forslag, og at man arbejder for, at nedsættelse af et rådgivende havnebrugerudvalg ikke skal være obligatorisk; at oprensning ikke defineres som en havnetjeneste og udgår af forslaget, samt at en række definitioner klargøres og operationaliseres hensigtsmæssigt. Derudover vil man fra dansk side lægge vægt på, at Danmarks mulighed for at fastsætte lodspligt ved lovgivning ikke forringes, og på, at medlemsstaterne fortsat skal have ret til at fastsætte krav om lodsers erhvervmæssige kvalifikationer, det påkrævede udstyr, sikkerheden til søs m.v., og at denne kompetence ikke blot tillægges havnenes forvaltningsor-

1. Europaudvalgs møde 4/10-2013

gner. Der lægges derudover vægt på, at Kommissionen ikke tillægges beføjelser til at regulere infrastrukturafgifter.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte om, hvorvidt forslaget ville gavne eller hæmme konkurrencen. Kan man eksempelvis lave konkurrencehindringer ved at sige, at man desværre ikke har jord nok i havnen? Han forstod ikke, hvordan forslaget kunne overholde nærhedsprincippet, når regeringen mener, at nogle af de omfattede områder kan reguleres lige så godt nationalt. Vil man tage de dele ud, der ikke overholder nærhedsprincippet?

Nikolaj Villumsen meddelte, at Enhedslisten ikke støttede forhandlingsoplægget, da partiet frygter, at forslaget vil forringe løn- og arbejdsvilkår i Europa. Han delte Jakob Ellemann-Jensens undren over, hvor forslaget står i forhold til nærhedsprincippet.

Transportministeren svarede, at Danmark arbejder for, at havnebrugerudvalg ikke, som Kommissionen lægger op til, skal være obligatoriske. Det bryder med danske havneorganiseringsprincipper, hvor havnene fungerer på privat basis. Regeringen er allerede gået ret meget videre, end hvad der lægges op til i havnepakken. Hun svarede Nikolaj Villumsen, at Danmark ikke har nogen problemer med forringelse af løn- og arbejdsvilkår på havneområdet. Man har gennemført det hele undtagen havnebrugerudvalg, som man mener skal organiseres anderledes.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte igen, om man vil tage de dele ud, der ikke overholder nærhedsprincippet.

Nikolaj Villumsen var med på, at forslaget ikke påvirker Danmark i særlig høj grad, men Enhedslistens bekymringer gik også på, hvilke konsekvenser det kunne få andre steder i Europa.

Transportministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at hun ikke mente, at bestemmelserne om organiseringen af havnene var i overensstemmelse med nærhedsprincippet, og at hun ville kæmpe for at lade det være op til det enkelte land. Hun forstod, at Nikolaj Villumsens bekymring handlede om resten af Europa; det er godt med international solidaritet, mente hun.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod forhandlingsoplægget, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

FO 7. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om den Europæiske Unions Jernbaneagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 881/2004 (Agenturforordningen)

– Tidlig forelæggelse

KOM (2013) 0027

Rådsmøde 3261 – bilag 3 (samlenotat side 108)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 883, senest behandlet i EUU 1/3-13)

Transportministeren: Forslaget er en del af fjerde jernbanepakke, som blev forelagt Europaudvalget til orientering i marts 2013. Forslaget forventes først behandlet på rådsmødet i december, men forelægges her til tidligt forhandlingsoplæg.

Agenturforordningen er tæt forbundet med sikkerhedsdirektivet, der sammen med interoperabilitetsdirektivet udgør den tekniske søjle af fjerde jernbanepakke. Med forslaget vil Det Europæiske Jernbaneagentur (ERA) ændre status og blive en egentlig europæisk jernbanemyndighed med udvidede kompetencer og flere opgaver. Vi vil være særligt opmærksomme på, at forslaget om yderligere bemyndigelse af agenturet ikke skaber barrierer og bureaukrati. Samtidig er der behov for, at grænsefladen mellem agenturets og de nationale sikkerhedsmyndigheders kompetencer defineres nærmere.

FO Mit forhandlingsoplæg er derfor, at man fra dansk side vil lægge vægt på, at agenturet får øget kompetence til at sikre og understøtte, at fælleseuropæisk lovgivning implementeres og administreres ensartet i medlemsstaterne. Fra dansk side lægger man afgørende vægt på en nærmere definition af grænsefladen mellem agenturets og de nationale sikkerhedsmyndigheders kompetencer, herunder finansiering af opgaverne.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om man, som det var blevet drøftet med den tidligere transportminister, arbejder på at indføre et fælles europæisk jernbanesprog, ligesom man har det i luftfarten. Det var også nævnt i flere høringsvar.

Mette Bock spurgte, om forslaget til agenturforordningen ville komme tilbage til udvalget. Det var forudsætningen for, at Liberal Alliance kunne støtte forslaget. Partiet var i øvrigt enig i regeringens tilgang.

Formanden anførte, at det altid er relevant at vende tilbage til udvalget og orientere om de forskellige forslags udvikling, selv om det sjældent sker.

Nikolaj Villumsen sagde, at Enhedslisten ikke kan støtte forhandlingsoplægget, fordi partiet frygtede, at forslaget vil gøre mere skade end gavn.

Transportministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at der arbejdes på at indføre et fælles europæisk sprog for jernbanedrift. Arbejdet foregår inden for rammerne af lokomotivførerdirektivet, som der er lavet forberedelser til en revision af. Hun svarede Mette Bock, at hun ville komme tilbage i udvalget med en orientering.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod forhandlingsoplægget, idet kun Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

8. Eventuelt

Transportministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Siden sidst

Transportministeren: Min forgænger, Henrik Dam Kristensen, var den 10. juni 2013 til rådsmøde i Luxembourg. Her tog ministrene bl.a. hul på drøftelsen af den tekniske del af fjerde jernbanepakke, nemlig det såkaldte interoperabilitetsdirektiv. Der blev opnået generel indstilling på forslaget, der handler om godkendelser af jernbanekøretøjer i det indre marked. Forslaget indebærer, at disse godkendelser skal foretages af Det Europæiske Jernbaneagentur (ERA). Samtidig blev man enige om en generel indstilling for forslaget til nye regler for vejsidesyn af erhvervskøretøjer. Der var enighed blandt EU's medlemslande om, at niveauet for antallet af vejsidesyn ikke skal stige i forhold til i dag. Det ville blive uhensigtsmæssigt dyrt uden at give øget sikkerhed.

Mødet sluttede kl. 12.15.